
Monografie o lýkožroutovi uvádí na pravou míru mediální mýty

Monografie o lýkožroutovi na Šumavě uvádí na pravou míru mediální mýty

Na Šumavě by se měl ochraňovat celý ekosystém, nejenom vybrané druhy. Tento přístup prosazuje tým prof. RNDr. Pavla Kindlmanna, DrSc., pracovníka Přírodovědecké fakulty UK i Akademie věd ČR v monografii *Lesy Šumavy, lýkožrout a ochrana přírody*.

„Téma lýkožrout a Šumava bylo loni hodně mediálně probírané. Když jsme viděli, jak zkreslené zprávy se o tomto problému objevují, řekli jsme si, že by bylo dobré vydat publikaci, která se tématu věnuje vědecky,“ nastínil profesor Kindlmann okolnosti, za jakých monografie, již vydalo na podzim letošního roku [Nakladatelství Karolinum](#), vznikla. Více než čtvrtinu území Národního parku Šumava tvoří krajina, která je člověkem dlouhodobě prakticky nedotčená. Jde převážně o horské smrčiny v nejvyšších nadmořských výškách, o podmáčené smrčiny a rašeliniště. „Tyto lokality by se měly nechat samovolnému vývoji; přežily tisíce let bez zásahu člověka, a není proto důvod, proč jim diktovat, jak se mají ode dneška vyvíjet,“ podotkl profesor Kindlmann a připomněl, že kůrovcové kalamity po zhruba pěti letech samovolně ustupují. To se ukazuje i nyní, kdy začala síla škůdce pomalu slábnout.

Podle profesora Kindlmanna by se kolem těchto „bezzásahových zón“ měla vytvořit tzv. nárazníková oblast, kam by se měli muži s motorovými pilami i nadále pouštět, aby zlikvidovali napadené smrky a zamezili šíření škůdce dál do hospodářských lesů. „V nárazníkových oblastech je třeba kácet a zároveň sázet jedle a buky, které do nižších, avšak nikoli těch nejvyšších nadmořských výšek na Šumavě patří a které lýkožrout nežere,“ vysvětlil.

Naopak v „bezzásahových zónách“ by se podle profesora Kindlmanna nemělo kácet vůbec. Daný ekosystém to vážně naruší. A kácení nepostihne jen často v médiích zmiňovaného kriticky ohroženého tetřeva. Ovlivní to život i dalších organismů, které se v dané oblasti vyskytují.

Tým profesora Kindlmanna porovnal prostředí zdravého lesa, pak lesa, jenž je napadený škůdcem, ale nekácí se v něm, a lesa napadeného a káceného. Výsledky výzkumu ukázaly, že ve vykácených lesích – na rozdíl od zdravých či nekácených lesů – dochází k velkým rozdílům mezi denními a nočními teplotami a změní se světelné podmínky. Tak výrazné změny prostředí pochopitelně ovlivní i rostliny a živočichy žijící v těchto oblastech a dojde ke změně ve složení druhů. Proto by to měli být vždy odborníci, kdo bude určovat, jak zasahovat do ekosystému.

Tým profesora Kindlmanna v úvodu monografie také upozorňuje na to, jak malé povědomí o moderním způsobu ochrany životního prostředí v České republice je, a proto se této problematice detailně věnuje.

Profesor Kindlmann se snaží veřejně prosazovat myšlenku, že je důležité ochraňovat celý ekosystém, nejenom některé druhy v něm. „Tím, že chráníme ekosystém, chráníme i konkrétní druh, který tam žije, v případě Šumavy to je třeba tetřev

hlušec, orchidej bradáček srdčitý nebo střevlík Ménétriesův,“ upozorňuje. To je také celosvětově rozšířený princip, který dnes vědci v ochraně přírody uplatňují, a podle profesora Kindlmanna by se takto mělo postupovat i v případě Šumavy.

Publikaci *Lesy Šumavy, lýkožrout a ochrana přírody* je možné zakoupit v [Knihkupectví Karolinum](#).
Monografie se obrací se na širokou škálu čtenářů od poučených laiků, přes politiky až po pracovníky ochrany přírody a odbornou čtenářskou obec.